

Milli Romantizm

– pervane · 19 Aralık 2011

"Romantizm, milletlerin dilde,kültür,sanat ve edebiyatta kendilerini bulmaları,kendilerine gelmeleri demektir. " Hocalarımızın hocası olan büyük üstad Nihat Sami Banarlı " Edebiyat Sohbetleri " isimli kitabında böyle diyor.

Yine büyük edip Yahya Kemal Beyatlı: " Kökü mazide olan atiyiz. " diyor.

Bu iki sözü sentez haline getirip de zamanımızın fotoğrafını şöyle bir çekecek olursak, şu albümümüzdeki resimleri olumsuz olarak sıralamak mümkün.işimize kolay geldiği için "Kavramların içini boşalttık. " diyerek bir dizi problemleri sıralarız. Ama problemlerin çözümüne geldiğimizde, tabiri caizse arpacık kumrusu gibi düşünürüz.

Halbuki büyüklerimiz teşhisi de ortaya koymuşlar, tedaviyi de. Teşhis hepimiz tarafından malum. Önemli olan üstadlarımızın tedavi olarak sunduklarını alabilmektir. Yani uyuyan ya da hantallaşan reflekslerimizi canlı hale getirmeye çalışarak bugünün yaralarını sarmaktır.

Bizi biz yapan özelliklerimizi dünya durdukça yaşatmaktır. Ama yerimizde sayarak değil tabii ki.

Değişerek devam edip,devam ederek değişmeliyiz.

Karanlık fikirlerin ağına düşmeden kendimizi bulmak için çabalamalıyız. Tabii ki arayışlarımızı sürdürürken de üstad Yahya Kemal'in sözünü de göz ardı etmemeliyiz. Geçmişimizi öğrenmeden bugünden geleceğe aydınlık günler taşıyamayız.

Yine büyük üstad Nihat Sami Banarlı, " Milli Romantizm" kavramını açarken, özellikle bu düşünceyi de gözlerimizin önüne seriyor:

"Romantizmin beşeri ve içtimai ızdırapları şiddetle idrake başlamış topluluk hayatlarından doğma, aşırı bir hissilik ve hayalcilik oluşu yanında bir de yukarıdaki tarifi var. "

Ve yine ısrarla:

"Bu tarife göre romantizm, yalnız ruhi ve içtimai buhranların sanata aksi değil,aynı zamanda milli bir dil,kültür,sanat ve tefekkür hadisesidir.Bu hadise bazı batı milletlerinin süratle kalkınmasında sihirli vazife görmüş ve bir milli romantizm değeri kazanmıştır. "

Şimdi burada bin sükut edip, bin kere düşünmeliyiz.

Şimdiye kadar kurduğumuz yapı "millilik " üzerine mi, yoksa kendi bünyemize uymayan değerler üzerine mi kuruldu?

Üzülerek söylemek gerekirse, kendi bünyemize uygun olmayan değerler üzerine kuruldu. Onun için birbirimize yabancılaşıyoruz. Onun için Rabbimizin bize vermiş olduğu nimetlere şükretmeden hayatımızı sürdürmeye çalışıyoruz.

Ve de onun için toplumumuzdaki bütün bireyler şu anda cinnet hali içindeler. Yalan mı? Şöyle bir bakıyorum çiçeği burnunda şairlerimiz, şiiirlerinde idam sehpaları kuruyor ya kendisi ya da karşısındakini cellat yapıyor, bir alay intihar ve ölüm senaryolarıyla mısraların içini kanatıyor. Nedir bizi bu hale sürükleyen? KENDİMİZİ BULMAMAMIZ VE BİR TÜRLÜ KENDİMİZE GELEMEMEMİZDİR.

Halbuki yol belli, yordam belli.

Sorarım size: Şimdiye kadar hangimiz, şehitlerimizin ardından gerçek gözyaşı döktü? (Ateş düştüğü yeri yakar, o başka)

Hangimiz bir Cumhuriyet Bayramında yüreği titreyerek resm-i geçiti izledi?

Hangimiz bir bayram sabahında getirilen tekbirlerle birlikte saadet gözyaşları döktü?

Demek ki bir şeyler eksik. Eksikliği bile bile hayatımızı sürdürüyoruz. Ne diyelim? İnşallah kendimizi buluruz. Kaybımız çok, bunu hiç unutmayalım.